

сти, богато умря, азъ макаръ да бѣхъ малка, но я помня, помня още като ми думаше: ти дъще, видишъ я, баща ти какъвъ е распилянъ, но ти прибирай, скѣтвай, поскривай, кога да е, да имашъ въ ржцѣтъ си. Додѣше си баща ми ноця пиянъ, залянъ, донесѣхъ у дома съ торби пари, четени и нечетени, отъ тукъ малко, отъ тамъ много, азъ си поотпжвахъ, и пригуждахъ въ майкиния си съндѣкъ, въ когото само азъ бъркахъ. Имамъ си ги сега, но колко сж, не мога ти каза; не имъ разбирамъ и не мога да ги схесапя, а пъкъ ма е страхъ да ги покажа на брата си. Когато бѣше дошелъ кадията да ни дѣли, бѣхъ ги прѣмахнала въ трѣвната на тавана, задъ куминя. Отъ кадѣ хатли, имамъ да покрия цѣла ордия: бабинитѣ и майкинитѣ хатли, сички останахъ на мене. Съндѣка ми е пълень съ бѣли платни. Сахани, тигани чакжръ-бакжръ, доволно си имамъ. Сѣтиѣ имамъ и 2 лозя. А пъкъ жито, вино, готово имамъ съ години да храня и да поя нѣколко души. Който ма прибере въ града, то ще има и за него и за мене. . . .

Тукъ има голѣмъ келепиръ, каза на умѣ си Пенчю. И въ главата му хрумна дяволска мисль.

— Подиръ два дѣня, земи си отъ мене джувапу, изрѣче Пенчю и като исцѣди паницата скочи да си отива. Ама пази се кому да е да не се исказвашъ, защото въ свѣта има и лоши хора. Азъ остава да поприказвамъ тая вечеръ у дома съ були ти, надѣвамъ се ще склони и тя. Ти у дома ще си като у васъ си. Хемъ и нашата къща е на хубаво мѣсто, край ижтя. . . .
